

PROPOVEDNIK

ПОГЛАВЉЕ 1

Reči propovednika, sina Davidovog cara u Jerusalimu.

² Taština nad taštinama, veli propovednik, taština nad taštinama, sve je taština.

³ Kakva je korist čoveku od svega truda njegovog, kojim se trudi pod suncem?

⁴ Naraštaj jedan odlazi i drugi dolazi, a zemlja stoji uvek.

⁵ Sunce izlazi i zalazi, i opet hiti na mesto svoje odakle izlazi.

⁶ Vetar ide na jug i obrće se, i u obrtanju svom vraća se.

⁷ Sve reke teku u more, i more se ne prepunja; odakle teku reke, onamo se vraćaju da opet teku.

⁸ Sve je mučno, da čovek ne može iskazati; oko se ne može nagledati, niti se uho može naslušati.

⁹ Šta je bilo to će biti, šta se činilo to će se činiti, i nema ništa novo pod suncem.

¹⁰ Ima li šta za šta bi ko rekao: Vidi, to je novo? Već je bilo za vekova koji su bili pre nas.

¹¹ Ne pominje se šta je pre bilo; ni ono što će posle biti neće se pominjati u onih koji će posle nastati.

¹² Ja propovednik bejah car nad Izrailjem u Jerusalimu.

¹³ I upravih srce svoje da tražim i razberem mudrošću sve što biva pod nebom; taj mučni posao dade Bog sinovima ljudskim da se muče oko njega.

¹⁴ Videh sve što biva pod suncem, i gle, sve je taština i muka duhu.

¹⁵ Šta je krivo ne može se ispraviti, i nedostaci ne mogu se izbrojati.

¹⁶ Ja rekoh u srcu svom govoreći: Evo, ja postah velik, i pretekoh mudrošću sve koji biše pre mene u Jerusalimu, i srce moje vide mnogo mudrosti i znanja.

¹⁷ I upravih srce svoje da poznam mudrost i da poznam bezumlje i ludost; pa doznah da je i to muka duhu.

¹⁸ Jer gde je mnogo mudrosti, mnogo je brige, i ko umnožava znanje umnožava muku.

ПОГЛАВЉЕ 2

Ja rekoh u srcu svom: Daj da te okušam veseljem; uživaj dobra. Ali gle i to beše taština.

² Smehu rekoh: Luduješ; i veselju: Šta to radiš?

³ Razmišljah u srcu svom da puštam telo svoje na piće, i srcem svojim upravljajući mudro da se držim ludosti dokle ne vidim šta bi dobro bilo sinovima ljudskim da čine pod nebom dok su živi.

- ⁴ Velika dela učinih: sazidah sebi kuće, nasadih sebi vinograde;
- ⁵ Načinih sebi vrtove i voćnjake, i nasadih u njima svakojakih drveta rodnih;
- ⁶ Načinih sebi jezera vodena da zalivam iz njih šumu gde rastu drveta;
- ⁷ Nabavih sebi sluga i sluškinja, i imah sluga rođenih u kući mojoj; i imah goveda i ovaca više od svih koji biše pre mene u Jerusalimu;
- ⁸ Takodje nakupih sebi srebra i zlata i zaklada od careva i zemalja; nabavih sebi pevača i pevačica i milina ljudskih, i sprava muzičkih svakojakih.
- ⁹ I tako postah veći i silniji od svih koji biše pre mene u Jerusalimu; i mudrost moja osta sa mnom.
- ¹⁰ I šta god željahu oči moje, ne branjah im niti uskraćivah srcu svom kakvo veselje, nego se srce moje veseljaše sa svakog truda mog, i to mi beše deo od svakog truda mog.
- ¹¹ A kad pogledah na sva dela svoja što uradiše ruke moje, i na trud kojim se trudih da uradim, gle, sve beše taština i muka duhu, i nema koristi pod suncem.
- ¹² Tada se obratih da vidim mudrost i ludost i bezumlje, jer šta bi činio čovek koji bi nastao posle cara? Šta je već učinjeno.
- ¹³ I videh da je bolja mudrost od ludosti, kao što je bolja svetlost od mraka.
- ¹⁴ Mudri ima oči u glavi, a bezumni ide po mraku; ali takodje doznah da jednako biva svima.
- ¹⁵ Zato rekoh u srcu svom: Meni će biti kao bezumniku što biva; šta će mi dakle pomoći što sam mudar? I rekoh u srcu svom: i to je taština.
- ¹⁶ Jer se neće spominjati mudrac kao ni bezumnik do veka; jer što sada jeste, sve se zaboravlja posle, i mudrac umire kao i bezumnik.
- ¹⁷ Zato mi omrže život, jer mi nije milo šta biva pod suncem, jer je sve taština i muka duhu.
- ¹⁸ I omrže mi sav trud moj oko kog se trudih pod suncem, jer ću ga ostaviti čoveku koji će nastati nakon mene.
- ¹⁹ I ko zna hoće li biti mudar ili lud? I opet će biti gospodar od svega truda mog oko kog se trudih i mudrovah pod suncem. I to je taština.
- ²⁰ Zato dodjoh na to da mi srce izgubi nadanje o svakom trudu oko kog se trudih pod suncem.
- ²¹ Jer ima ljudi koji se trude mudro i razumno i pravo, pa to ostavljaju u deo drugom koji se nije trudio oko toga. I to je taština i veliko zlo.
- ²² Jer šta ima čovek od svega truda svog i od muke srca svog, koju podnosi pod suncem?
- ²³ Jer su svi dani njegovi muka, a poslovi njegovi briga; ni noću se ne odmara srce njegovo. I to je taština.
- ²⁴ Nije li, dakle, dobro čoveku da jede i pije i da gleda da mu je duši dobro od truda njegovog? Ja videh i to da je iz ruke Božije.
- ²⁵ Jer ko je jeo i uživao više nego ja?
- ²⁶ Jer čoveku koji Mu je po volji daje mudrost i razum i radost, a grešniku daje muku da sabira i skuplja da da onome koji je po volji Bogu. I to je taština i muka duhu.

ПОГЛАВЉЕ 3

Svemu ima vreme, i svakom poslu pod nebom ima vreme.

² Ima vreme kad se radja, i vreme kad se umire; vreme kad se sadi, i vreme kad se čupa posadjeno;

³ Vreme kad se ubija, i vreme kad se isceljuje; vreme kad se razvaljuje, i vreme kad se gradi.

⁴ Vreme plaču i vreme smehu; vreme ridanju i vreme igranju;

⁵ Vreme kad se razmeće kamenje, i vreme kad se skuplja kamenje; vreme kad se grli, i vreme kad se ostavlja grljenje;

⁶ Vreme kad se teče, i vreme kad se gubi; vreme kad se čuva, i vreme kad se baca;

⁷ Vreme kad se dere, i vreme kad se sašiva; vreme kad se čuti i vreme kad se govori.

⁸ Vreme kad se ljubi, i vreme kad se mrzi; vreme ratu i vreme miru.

⁹ Kakva je korist onome koji radi od onog oko čega se trudi?

¹⁰ Video sam poslove koje je Bog dao sinovima ljudskim da se muče oko njih.

¹¹ Sve je učinio da je lepo u svoje vreme, i savet metnuo im je u srce, ali da ne može čovek dokučiti dela koja Bog tvori, ni početka ni kraja.

¹² Doznah da nema ništa bolje za njih nego da se vesele i čine dobro za života svog.

¹³ I kad svaki čovek jede i pije i uživa dobra od svakog truda svog, to je dar Božji.

¹⁴ Doznah da šta god tvori Bog ono traje daveka, ne može mu se ništa dodati niti se od toga može šta oduzeti; i Bog tvori da bi Ga se bojali.

¹⁵ Šta je bilo to je sada, i šta će biti to je već bilo; jer Bog povraća šta je prošlo.

¹⁶ Još videh pod suncem gde je mesto suda bezbožnost i mesto pravde bezbožnost.

¹⁷ I rekoh u srcu svom: Bog će suditi pravedniku i bezbožniku; jer ima vreme svemu i svakom poslu.

¹⁸ Rekoh u srcu svom za sinove ljudske da im je Bog pokazao da vide da su kao stoka.

¹⁹ Jer šta biva sinovima ljudskim to biva i stoci, jednako im biva; kako gine ona tako ginu i oni, i svi imaju isti duh; i čovek ništa nije bolji od stoke, jer je sve taština.

²⁰ Sve ide na jedno mesto; sve je od praha i sve se vraća u prah.

²¹ Ko zna da duh sinova ljudskih ide gore, a duh stoke da ide dole pod zemlju?

²² Zato videh da ništa nema bolje čoveku nego da se veseli onim što radi, jer mu je to deo; jer ko će ga dovesti da vidi šta će biti posle njega?

ПОГЛАВЉЕ 4

Opet videh sve nepravde koje se čine pod suncem, i gle, suze onih kojima se čini nepravda, i nemaju ko bi ih potešio ni snage da se izbave iz ruku onih koji im čine nepravdu; nemaju nikoga da ih poteši.

² Zato hvalih mrtve koji već pomreše više nego žive koji još žive.

³ Ali je bolji i od jednih i od drugih onaj koji još nije postao, koji nije video zlo što biva pod suncem.

⁴ Jer videh svaki trud i svako dobro delo da od njega biva zavist čoveku od bližnjeg njegovog. I to je taština i muka duhu.

⁵ Bezumnik sklapa ruke svoje, i jede svoje telo:

⁶ Bolja je jedna grst u miru nego obe grsti s trudom i mukom u duhu.

⁷ Opet videh taštinu pod suncem:

- ⁸ Ima ko je sam, inokosan, nema ni sina ni brata, i opet nema kraja trudu njegovom, i oči njegove ne mogu da se nasite bogatstva; a ne misli: Za koga se mučim i oduzimam svojoj duši dobra? I to je taština i zao posao.
- ⁹ Bolje je dvojici nego jednom, jer imaju dobru dobit od svog truda.
- ¹⁰ Jer ako jedan padne, drugi će podignuti druga svog; a teško jednom! Ako padne, nema drugog da ga podigne.
- ¹¹ Još ako dvojica spavaju zajedno, greje jedan drugog; a jedan kako će se zgrejati?
- ¹² I ako bi ko nadjačao jednog, dvojica će mu odoleti; i trostruka vrpca ne kida se lako.
- ¹³ Bolje je dete ubogo, a mudro nego car star, a bezuman, koji se već ne zna poučiti.
- ¹⁴ Jer jedan izlazi iz tamnice da caruje, a drugi koji se rodi da caruje osiromaši.
- ¹⁵ Videh sve žive koji hode pod suncem gde pristaju za detetom drugim, koje će stupiti na njegovo mesto.
- ¹⁶ Nema kraja narodu koji beše pred njim, a koji posle nastanu neće se radovati njemu. I to je taština i muka duhu.

ПОГЛАВЉЕ 5

Čuvaj nogu svoju kad ideš u dom Božji, i pristupi da slušaš; to je bolje nego što bezumni daju žrtve, jer ne znaju da zlo čine.

- ² Nemoj nagliti ustima svojim, i srce tvoje da ne bude brzo izgovoriti šta pred Bogom, jer je Bog na nebu, a ti si na zemlji, zato neka bude malo reči tvojih.
- ³ Jer san dolazi od mnogog posla, a glas bezumnikov od mnogih reči.
- ⁴ Kad učiniš zavet Bogu, ne oklevaj ispuniti ga, jer Mu nisu mili bezumnici; šta god zavetuješ, ispuni.
- ⁵ Bolje je da ne zavetuješ negoli da zavetuješ pa ne ispuniš.
- ⁶ Ne daj ustima svojim da na greh navode telo tvoje, i ne govori pred andjelom da je bilo nehotice. Zašto bi se gnevio Bog na reči tvoje i potro delo ruku tvojih?
- ⁷ Jer kao što u mnoštvu snova ima taštine, tako i u mnogim rečima; nego boj se Boga.
- ⁸ Ako vidiš gde se čini nepravda siromahu i otima sud i pravda u zemlji, ne čudi se tome, jer viši pazi na visokog, i ima još viših nad njima.
- ⁹ Ali je zemlja korisnija od svega; i car njivi služi.
- ¹⁰ Ko ljubi novce, neće se nasititi novaca; i ko ljubi bogatstvo, neće imati koristi od njega. I to je taština.
- ¹¹ Gde je mnogo dobra, mnogo je i onih koji ga jedu; pa kakva je korist od toga gospodaru? Osim što gleda svojim očima.
- ¹² Sladak je san onome koji radi, jeo malo ili mnogo; a sitost bogatome ne da spavati.
- ¹³ Ima ljuto zlo koje videh pod suncem: bogatstvo koje se čuva na zlo onome čije je.
- ¹⁴ Jer tako bogatstvo propadne zlom nezgodom, te sinu kog je rodio ne ostane ništa u ruku.
- ¹⁵ Kao što je izašao iz utrobe matere svoje nag, tako opet odlazi kako je došao; i ništa ne uzima od truda svog da ponese u ruci svojoj.
- ¹⁶ I to je ljuto zlo što odlazi kako je došao; i kakva mu je korist što se trudio u vetar,
- ¹⁷ I svega veka svog jeo u mraku, i mnogo se brinuo i žalostio i ljutio?
- ¹⁸ Eto, to videh da je dobro i lepo čoveku da jede i pije i uživa dobro od svega truda svog kojim se trudi pod nebom za života svog, koji mu Bog da, jer mu je to deo.

¹⁹ I kad kome Bog da bogatstvo i blago, i da mu da uživa i uzima svoj deo i da se veseli s truda svog, to je dar Božji.

²⁰ Jer se neće mnogo opominjati dana života svog, jer mu Bog daje da mu je srce veselo.

ПОГЛАВЉЕ 6

Ima zlo koje videh pod suncem i često je među ljudima:

² Nekome Bog da bogatstvo i blago i slavu, te duša njegova ima sve šta god želi, ali mu ne da Bog da to uživa, nego uživa drugi. To je taština i ljuto zlo.

³ Da bi ko rodio sto sinova i živeo mnogo godina i dani bi se veka njegovog veoma namnožili, a duša se njegova ne bi nasitila dobrog, te ni pogreba ne bi imao, kažem da je bolje nedonošče od njega.

⁴ Jer uzalud dodje i u tamu otide i ime mu je tamom pokriveno;

⁵ Ni sunca ne vide, niti šta pozna, a počiva bolje nego onaj.

⁶ I da bi živeo dve hiljade godina, a dobra ne bi uživao, ne odlaze li svi na jedno mesto?

⁷ Sav je trud čovečji za usta njegova, ali se ne može nasititi duša njegova.

⁸ Jer šta ima mudri više nego bezumni? Šta li siromah, koji se ume vladati među živima?

⁹ Bolje je videti očima nego li želeti; i to je taština i muka duhu.

¹⁰ Šta je ko, davno je tim nazvan; i zna se da je čovek i da se ne može suditi s jačim od sebe.

¹¹ Kad, dakle, ima mnogo stvari koje umnožavaju taštinu, kakva je korist čoveku?

¹² Jer ko zna šta je dobro čoveku u životu, za malo dana taštog života njegovog, koji mu prolaze kao sen? Ili ko će kazati čoveku šta će biti posle njega pod suncem?

ПОГЛАВЉЕ 7

Bolje je ime nego dobro ulje, i dan smrtni nego dan u koji se ko rodi.

² Bolje je ići u kuću gde je žalost nego gde je gozba, jer je onde kraj svakog čoveka, i ko je živ, slaže u srce svoje.

³ Bolja je žalost nego smeh, jer kad je lice neveselo, srce postaje bolje.

⁴ Srce je mudrih ljudi u kući gde je žalost, a srce bezumnih u kući gde je veselje.

⁵ Bolje je slušati karanje mudroga nego da ko sluša pesmu bezumnih.

⁶ Jer kao što prašti trnje pod loncem, takav je smeh bezumnikov; i to je taština.

⁷ Nasilje obezumljuje mudroga, i poklon izopačuje srce.

⁸ Bolji je kraj stvari nego početak joj; bolji je ko je strpljivog duha negoli ko je ponositog duha.

⁹ Ne budi nagao u duhu svom na gnev, jer gnev počiva u nedrima bezumnih.

¹⁰ Ne govori: Šta je to, te su predjašnji dani bili bolji od ovih? Jer ne bi bilo mudro da za to pitaš.

¹¹ Dobra je mudrost s imanjem, i korisna je onima koji vide sunce.

¹² Jer je mudrost zaklon, i novci su zaklon; ali je pretežnije znanje mudrosti tim što daje život onome ko je ima.

¹³ Pogledaj delo Božije; jer ko može ispraviti šta On iskrivi?

¹⁴ U dobro vreme uživaj dobro, a u zlo vreme gledaj, jer je Bog stvorio jedno prema

drugom za to da čovek ne zna šta će biti.

15 Svašta videh za vremena taštine svoje: pravednika koji propada u pravdi svojoj, i bezbožnika koji dugo živi u svojoj zloći.

16 Ne budi suviše pravedan ni suviše mudar; zašto bi sebe upropastio?

17 Ne budi suviše bezbožan ni lud; zašto bi umro pre vremena?

18 Dobro je da držiš jedno, a drugo da ne puštaš iz ruke; jer ko se boji Boga izbaviće se od svega.

19 Mudrost krepí čoveka više nego deset knezova koji su u gradu.

20 Doista nema čoveka pravednog na zemlji koji tvori dobro i ne greši.

21 Ne uzimaj na um svašta što se govori, ako bi i slugu svog čuo gde te psuje;

22 Jer srce tvoje zna da si i ti više puta psovao druge.

23 Sve to ogledah mudrošću i rekoh: Biću mudar; ali mudrost beše daleko od mene.

24 Šta je tako daleko i vrlo duboko, ko će naći?

25 Okretoh se srcem svojim da poznam i izvidim i iznadjem mudrost i razum, i da poznam bezbožnost ludosti i ludost bezumlja.

26 I nadjoh da je gorča od smrti žena kojoj je srce mreža i pruglo, kojoj su ruke okovi; ko je mio Bogu, sačuvaće se od nje, a grešnika će uhvatiti ona.

27 Gle, to nadjoh, veli propovednik, jedno prema drugom, tražeći da razumem.

28 Još traži duša moja, ali ne nadjoh. Čoveka jednog u hiljade nadjoh, ali žene medju svima ne nadjoh.

29 Samo, gle, ovo nadjoh: da je Bog stvorio čoveka dobrog; a oni traže svakojake pomisli.

ПОГЛАВЉЕ 8

Ko je kao mudri? I ko zna šta znače stvari? Mudrost prosvetljuje čoveku lice, a tvrdoća lica njegovog menja se.

2 Ja ti kažem: izvršuj zapovest carevu, i to zakletve Božje radi.

3 Ne budi brz da odeš ispred njega; ne stoj u zloj stvari, jer će učiniti šta god hoće.

4 Jer gde je god reč careva onde je vlast, i ko će mu reći: Šta radiš?

5 Ko izvršuje zapovest, neće znati za zlo, jer srce mudroga zna vreme i način.

6 Jer svačemu ima vreme i način; ali mnoga zla snalaze čoveka,

7 Što ne zna šta će biti; jer kad će šta biti, ko će mu kazati?

8 Čovek nije vlastan nad duhom da bi zaustavio duh, niti ima vlasti nad danom smrtnim, niti ima odbrane u toj borbi; ni bezbožnost ne izbavlja onog u koga je.

9 Sve ovo videh, i upravih srce svoje na sve što se radi pod suncem. Kad vlada čovek nad čovekom na zlo njegovo.

10 I tada videh bezbožnike pogrebene, gde se vratiše; a koji dobro činjahu otidoše sa svetog mesta i biše zaboravljeni u gradu. I to je taština.

11 Što nema odmah osude za zlo delo, zato srce sinova ljudskih kipi u njima da čine zlo.

12 Neka grešnik sto puta čini zlo i odgadja mu se, ja ipak znam da će biti dobro onima koji se boje Boga, koji se boje lica njegovog.

13 A bezbožniku neće biti dobro, niti će mu se produžiti dani, nego će biti kao sen onome koji se ne boji lica Božijeg.

14 Taština je koja biva na zemlji što ima pravednika kojima biva po delima bezbožničkim, a ima bezbožnika kojima biva po delima pravedničkim. Rekoh: i to je taština.

¹⁵ Zato ja hvalih veselje, jer nema ništa bolje čoveku pod suncem nego da jede i pije i da se veseli; i to mu je od truda njegovog za života njegovog, koji mu Bog da pod suncem.

¹⁶ Kad upravih srce svoje da poznam mudrost i vidim šta se radi na zemlji, te danju ni noću ne dolazi čoveku san na oči.

¹⁷ Videh na svim delima Božijim da čovek ne može dokučiti ono što se radi pod suncem, oko čega se trudi čovek tražeći, ali ne nalazi, i ako i mudrac kaže da zna, ipak ne može dokučiti.

ПОГЛАВЉЕ 9

Doista sve ovo složih u srce svoje da bih rasvetlio sve to, kako su pravedni i mudri i dela njihova u ruci Božijoj, a čovek ne zna ni ljubavi ni mržnje od svega što je pred njim.

² Sve biva svima jednako: pravedniku biva kao bezbožniku, dobrom i čistom kao nečistom, onom koji prinosi žrtvu kao onom koji ne prinosi, kako dobrom tako grešniku, onom koji se kune kao onom koji se boji zakletve.

³ A to je najgore od svega što biva pod suncem što svima jednako biva, te je i srce ljudsko puno zla, i ludost im je u srcu dok su živi, a potom umiru.

⁴ Jer ko će biti izabran? U živih svih ima nadanja; i psu živom bolje je nego mrtvom lavu.

⁵ Jer živi znaju da će umreti, a mrtvi ne znaju ništa niti im ima plate, jer im se spomen zaboravio.

⁶ I ljubavi njihove i mržnje njihove i zavisti njihove nestalo je, i više nemaju dela nikada ni u čemu što biva pod suncem.

⁷ Hajde, jedi hleb svoj s radošću, i veselog srca pij vino svoje, jer su mila Bogu dela tvoja.

⁸ Svagda neka su ti haljine bele, i ulja na glavi tvojoj da ne nedostaje.

⁹ Uživaj život sa ženom koju ljubiš svega veka svog taštog, koji ti je dat pod suncem za sve vreme taštine tvoje, jer ti je to deo u životu i od truda tvog kojim se trudiš pod suncem.

¹⁰ Sve što ti dodje na ruku da činiš, čini po mogućnosti svojoj, jer nema rada ni mišljenja ni znanja ni mudrosti u grobu u koji ideš.

¹¹ Opet videh pod suncem da nije do brzih trka, ni rat do hrabrih, ni hleb do mudrih, ni bogatstvo do razumnih, ni dobra volja do veštih, nego da sve stoji do vremena i zgone.

¹² Jer čovek ne zna vreme svoje, nego kao što se ribe hvataju mrežom nesrećnom i kao što se ptice hvataju pruglom, tako se hvataju sinovi čovečiji u zao čas, kad navali na njih iznenada.

¹³ Videh i ovu mudrost pod suncem, koja mi se učini velika:

¹⁴ Beše malen grad i u njemu malo ljudi; i dodje na nj velik car, i opkoli ga i načini oko njega velike opkope.

¹⁵ A nadje se u njemu siromah čovek mudar, koji izbavi grad mudrošću svojom, a niko se ne sećашe tog siromaha čoveka.

¹⁶ Tada ja rekoh: Bolja je mudrost nego snaga, ako se i ne maraše za mudrost onog siromaha i reči se njegove ne slušahu.

¹⁷ Reči mudrih ljudi valja s mirom slušati više nego viku onog koji zapoveda medju ludima.

¹⁸ Bolja je mudrost nego oružje ubojito; ali jedan grešnik kvvari mnoga dobra.

ПОГЛАВЉЕ 10

Od mrtvih muva usmrdi se i pokvari ulje apotekarsko, tako od malo ludosti cena mudrosti i slavi.

² Srce je mudrom s desne strane, a ludom je s leve strane.

³ Bezumnik i kad ide putem, bez razuma je i kazuje svima da je bezuman.

⁴ Ako se podigne na te gnev onog koji vlada, ne ostavljaj mesto svoje, jer blagost uklanja velike grehe.

⁵ Ima zlo koje videh pod suncem, kao pogreška koja dolazi od vladaoca:

⁶ Ludost se posadjuje na najviše mesto, i bogati sede na niskom mestu.

⁷ Videh sluge na konjima, a knezovi idu pešice, kao sluge.

⁸ Ko jamu kopa, u nju će pasti, i ko razvaljuje ogradu, uješće ga zmija.

⁹ Ko odmiče kamenje, udariće se o njih, ko cepa drva, nije miran od njih.

¹⁰ Kad se zatupi gvoždje i oštrice mu se ne naoštre, tada treba više snage; ali mudrost može bolje popraviti.

¹¹ Ako ujede zmija pre bajanja, ništa neće pomoći bajač.

¹² Reči iz usta mudrog ljupke su, a bezumnog proždiru usne njegove.

¹³ Početak je rečima usta njegovih ludost, a svršetak govoru njegovom zlo bezumlje.

¹⁴ Jer ljudi mnogo govori, a čovek ne zna šta će biti; i ko će mu kazati šta će posle njega biti?

¹⁵ Lude mori trud njihov, jer ne znaju ni u grad otići.

¹⁶ Teško tebi, zemljo, kad ti je car dete i knezovi tvoji rano jedu!

¹⁷ Blago tebi, zemljo, kad ti je car plemenit i knezovi tvoji jedu na vreme da se potkrepe, a ne da se opiju.

¹⁸ S lenjosti uigiblje se krov i s nemarnih ruku prokapljuje kuća.

¹⁹ Radi veselja gotove se gozbe, i vino veseli žive, a novci vrše sve.

²⁰ Ni u misli svojoj ne psuj cara, ni u kleti, u kojoj spavaš, ne psuj bogatog, jer ptica nebeska odneće glas i šta krila ima dokazaće reč.

ПОГЛАВЉЕ 11

Baci hleb svoj povrh vode; jer ćeš ga naći posle mnogo vremena.

² Razdeli sedmorici i osmorici; jer ne znaš kakvo će zlo biti na zemlji.

³ Kad se napune oblaci, prosipaju dažd na zemlju, i ako padne drvo na jug ili na sever, gde padne drvo onde će ostati.

⁴ Ko pazi na vetar, neće sejati, i ko gleda na oblake, neće žeti.

⁵ Kako ne znaš koji je put vetru ni kako postaju kosti u utrobi trudne žene, tako ne znaš dela Božijeg i kako tvori sve.

⁶ Iz jutra sej seme svoje i uveče nemoj da ti počivaju ruke, jer ne znaš šta će biti bolje, ovo ili ono, ili će oboje biti jednako dobro.

⁷ Slatka je svetlost, i dobro je očima gledati sunce;

⁸ Ali da čovek živi mnogo godina i svagda se veseli, pa se opomene dana tamnih kako će ih biti mnogo, sve što je bilo biće taština.

⁹ Raduj se, mladiću, za mladosti svoje, i neka se veseli srce tvoje dok si mlad, i hodi kuda

te srce tvoje vodi i kuda oči tvoje gledaju; ali znaj da će te za sve to Bog izvesti na sud.

¹⁰ Ukloni dakle žalost od srca svog, i odrini zlo od tela svog, jer je detinjstvo i mladost taština.

ПОГЛАВЉЕ 12

Ali opominji se Tvorca svog u mladosti svojoj pre nego dodju dani zli i prispeju godine, za koje ćeš reći: Nisu mi mile;

² Pre nego pomrkne sunce i videlo i mesec i zvezde, i opet dodju oblaci iza dažda,

³ Kad će drhtati stražari kućni i pognuti se junaci, i stati mlinarice, što ih je malo, i potamneti koji gledaju kroz prozore,

⁴ I kad će se zatvoriti vrata s ulice, i oslabiti zveka od mlevenja, i kad će se ustajati na ptičiji glas i prestati sve pevačice,

⁵ I visokog mesta kad će se bojati i strašiti se na putu, kad će badem ucvetati i skakavac otežati i želja proći, jer čovek ide u kuću svoju večnu, i pokajnice će hoditi po ulicama;

⁶ Pre nego se prekine uže srebrno, čaša se zlatna razbije i raspe se vedro na izvoru i slomi se točak na studencu,

⁷ I vrati se prah u zemlju, kako je bio, a duh se vrati Bogu, koji ga je dao.

⁸ Taština nad taštinama, veli propovednik, sve je taština.

⁹ A ne samo mudar beše propovednik, nego još i narod učaše mudrosti, i motreći i istražujući složi mnogo priča.

¹⁰ Staraše se propovednik da nadje ugodne reči, i napisa šta je pravo, reči istine.

¹¹ Reči su mudrih ljudi kao žalci i kao klini udareni; reči onih koji ih složiše dao je jedan pastir.

¹² I tako, sine moj, čuvaj se onog što je preko ovog, jer nema kraja sastavljanju mnogih knjiga, i mnogo čitanje umor je telu.

¹³ Glavno je svemu što si čuo: Boga se boj, i zapovesti Njegove drži, jer to je sve čoveku.

¹⁴ Jer će svako delo Bog izneti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla.

For other languages please go to www.wordproject.org